

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie B. K. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 31 marca 2015 roku, mocą którego zaliczono wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ponadto Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego E. W. kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

U wnioskodawcy rozpoznano astmę oskrzelową kontrolowaną – o łagodnym przebiegu klinicznym, z dobrą reakcją na stosowane leki wziewne, bez cech obturacji oskrzeli w badaniach spirometrycznych. Ma przebieg łagodny, stabilny, bez istotnych pogorszeń w ciągu ostatnich lat, wymagających długotrwałej intensyfikacji leczenia ambulatoryjnego czy hospitalizacji, brak cech niewydolności oddechowej. W obecnym stopniu zaawansowania powoduje u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu w istotny sposób obniżający zdolność do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, co czyni wnioskodawcę osobą niepełnosprawną o lekkim stopniu niepełnosprawności okresowo do 31 stycznia 2018 r. Praca na stanowiskach w zapyleniu stanowi profilaktyczne przeciwwskazanie u chorych na astmę oskrzelową. Nie wymaga pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych. Nie jest niezdolny do pracy. Jest zdolny do pracy na otwartym rynku pracy.

U wnioskodawcy rozpoznano upośledzenie w stopniu lekkim oraz zaburzenia adaptacyjno – lękowe. Nasilenie dolegliwości nie uniemożliwia samodzielnej egzystencji. Nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, może podjąć pracę na otwartym rynku pracy. Wnioskodawca ze względu na stan psychiczny powinien być zaliczony do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności - okresowo do 31 stycznia 2018 r.

Wnioskodawca orzeczeniem z dnia 8 listopada 2010 r. był zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności – okresowo do 30 listopada 2014 roku, z przyczyn określonych symbolami 07 – S, 10 – N, 02 – P. Jako rozpoznanie zasadnicze podano astmę oskrzelową, a jako chorobę współistniejącą – zaburzenia depresyjne.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 t.j.). Zgodnie z art. 1 § 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy, bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia. W art. 3 ustawy ustala się natomiast trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 tej ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 tej ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Sąd wskazał, że standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają przepisy § 29-31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące częściową lub czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy w okresach wynikających ze stanu zdrowia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30).

Przy zaliczaniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się zaś naruszoną sprawność organizmu powodującą istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu. Przy tym możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Sąd podniósł, że u wnioskodawcy rozpoznano astmę oskrzelową kontrolowaną – o łagodnym przebiegu klinicznym, z dobrą reakcją na stosowane leki wziewne, bez cech obturacji oskrzeli w badaniach spirometrycznych. Ma ona przebieg łagodny, stabilny, bez istotnych pogorszeń w ciągu ostatnich lat, wymagających długotrwałej intensyfikacji leczenia ambulatoryjnego czy hospitalizacji, brak cech niewydolności oddechowej. W obecnym stopniu zaawansowania powoduje u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu w istotny sposób obniżający zdolność do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Jedynie praca na stanowiskach w zapyleniu stanowi profilaktyczne przeciwwskazanie u chorych na astmę oskrzelową. Nie wymaga pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych. Nie jest niezdolny do pracy. Jest zdolny do pracy na otwartym rynku pracy.

U wnioskodawcy rozpoznano upośledzenie w stopniu lekkim oraz zaburzenia adaptacyjno -lękowe, nasilenie dolegliwości nie uniemożliwia samodzielnej egzystencji. Nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, może podjąć pracę na otwartym rynku pracy.

Zdaniem Sądu, wobec powyższych ustaleń, niemożliwym było zaliczenie wnioskodawcy do wyższego stopnia niepełnosprawności niż lekki, co uczyniło niezasadnym odwołanie wnioskodawcy w tym zakresie.

Powyższe ustalenia Sąd poczynił, wobec konieczności uzyskania wiadomości specjalnych, w oparciu o opinię biegłych lekarzy specjalistów z zakresu pulmonologii i psychiatrii, które w ocenie Sądu są rzetelne, fachowe, odpowiadają zakreślonej tezie dowodowej, zostały wydane w oparciu o akta sprawy, dokumentację medyczną, badanie wnioskodawcy, wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają własne wnioski. Biegli wyjaśnili, jakiego dokonali rozpoznania i na czym się w tym zakresie się opierali, nadto jaki wpływ miało to rozpoznanie na stwierdzenie stopnia niepełnosprawności.

Po ustanowieniu pełnomocnika z urzędu, na jego wniosek zostały uzupełnione obie opinie, które w ocenie Sądu wyjaśniły wszelkie zastrzeżenia wnioskodawcy. Dalszych wniosków dowodowych w zakresie opinii biegłych tych specjalności strona nie zgłaszała.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa, bowiem na ostatnim terminie rozprawy wniosek ten nie został poparty, nadto nie została sprecyzowana teza dowodowa dla tego wniosku.

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i wnioskodawcy na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawcy oraz konieczności zapewnienia wnioskodawcy częściowej pomocy innych osób, gdyż dowody te byłyby nieprzydatne dla ustalenia obiektywnego stanu zdrowia albowiem okoliczności te wymagają wiedzy specjalnej, której Sąd nie może czerpać z innych źródeł niż opinie biegłych z danej dziedziny.

Zdaniem Sądu bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała też okoliczność, że wnioskodawca w 2010 r. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Z ustaleń wynika, że powyższe orzeczenie miało charakter okresowy. Trzeba przypomnieć, że kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej. Organ rentowy dokonując rozstrzygnięcia odnosi się do aktualnego stanu prawnego oraz bierze pod uwagę znany stan faktyczny i dowodowy. Wskazane okoliczności identyfikują decyzję organu rentowego. Rola kontrolna sądu koncentruje się na ocenie stanu rzeczy stanowiącej podstawę wydanej wcześniej decyzji. Jednocześnie należy podkreślić, że postępowanie przed sądem ma charakter rozpoznawczy /tak wyrok SA w Białymstoku z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 1490/14, Lex nr 1665760/. Zatem istotny jest stan zdrowia wnioskodawcy istniejący w dniu wydania spornego orzeczenia. Stan zdrowia jest procesem dynamicznym, w przeszłości w istocie wnioskodawca mógł mieć bardziej nasilone dolegliwości, które jednak, zgodnie z ustaleniem biegłych aktualnie nie dają podstaw do ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, niezależnie od przyjęcia, które ze schorzeń ma charakter podstawowy a które jest współistniejące.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, na które złożyły się opłata za czynności radcy prawnego, Sąd orzekł na podstawie § 15, § 16 w zw. z § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j. z póź.zm.).

Apelację od powyższego wyroku w zakresie oddalającym odwołanie wniosł pełnomocnik wnioskodawcy.

Apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. :

1) art.217 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez:

a. oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadków i wnioskodawcy na okoliczność konieczności zapewnienia powodowi częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych oraz na okoliczność stanu zdrowia powoda, podczas gdy dowody te dotyczą okoliczności mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a okoliczności sporne nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione.

b. pominięcie wniosku dowodowego o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego psychologa, poprzez przyjęcie, że na ostatnim terminie rozprawy wniosek ten nie został poparty, a nadto nie została doprecyzowana teza dowodowa dla tego wniosku, podczas gdy okoliczności sporne nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione.

2) art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i niezasadne przyjęcie, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała okoliczność, że wnioskodawca w 2010 roku, został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, podczas gdy stan zdrowia powoda, w dacie wydania przez Zespół orzeczenia o lekkim stopniu niepełnosprawności, jeśli chodzi o występujące u niego schorzenia w postaci astmy oskrzelowej i zaburzenia

adaptacyjne, nie uległ zmianie od momentu wcześniej wydanego w stosunku do niego orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku w części oddalającej odwołanie poprzez uwzględnienie odwołania i ustalenie wobec powoda umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nadto, o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu za obie instancje, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwe jest, że ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, to jest ocena jego stanu zdrowia oraz niezdolności do pracy bądź ograniczonej zdolności do pracy (wyłącznie w warunkach pracy chronionej) nadto ewentualnej konieczności zapewnienia mu w celu pełnienia ról społecznych, częściowej albo czasowej pomocy innych osób, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy: pulmonologa i psychiatry. Wskazani biegli orzekli wprost, iż ze względu na stan zdrowia – astmę oskrzelową kontrolowaną – o łagodnym przebiegu klinicznym, z dobrą reakcją na stosowane leki wziewne, bez cech obturacji oskrzeli w badaniach spirometrycznych nadto upośledzenie w stopniu lekkim oraz zaburzenia adaptacyjno - lękowe, wnioskodawcę cechuje jedynie lekki stopień niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

W postępowaniu przed Sądem I instancji wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalistę, nie był ograniczony co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sporu. Pomimo tego nie wykazał, iżby dokonana przez wskazanych biegłych ocena stanu jego zdrowia i zdolności do pełnienia ról społecznych była niepełna, czy też merytorycznie błędna.

W szczególności nie sposób zgodzić się z twierdzeniem apelacji, iż na wskazanej ocenie zaważył fakt oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków oraz samego wnioskodawcy na okoliczność konieczności zapewnienia powodowi częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych oraz na okoliczność stanu zdrowia powoda, podczas gdy dowody te dotyczą okoliczności mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a okoliczności sporne nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione.

W przekonaniu Sądu Okręgowego wskazane dowody - wbrew stanowisku apelanta - waloru istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w rzeczywistości nie posiadają. Co znamienne, zgodnie z treścią art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 t.j.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Tym samym celem zaliczenia wnioskodawcy do konkretnego stopnia niepełnosprawności (w tym wypadku umiarkowanego), niezbędne jest między innymi obiektywne stwierdzenie wymogu - konieczności zapewnienia czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, nie zaś samego faktu udzielenia tego typu wsparcia. Wykazaniu przesłanki wspomnianej „konieczności” bezsprzecznie może służyć tylko i wyłącznie dowód z opinii biegłego specjalisty posiadającego stosowne wiadomości specjalne w tym zakresie i dającego rękojmię należytego wykonania czynności biegłego, nie zaś opinia osób bliskich wnioskodawcy co do jego niesamodzielnego funkcjonowania. Podnieść należy, iż wsparcie osobie niepełnosprawnej może być udzielane nawet wtedy, gdy wymóg taki - obiektywnie z uwagi na uwarunkowania medyczne (oceniane przez specjalistów) - nie istnieje. Dlatego relacji świadków w przedmiocie stanu zdrowia wnioskodawcy oraz zapewniania mu opieki lub pomocy z uwagi na niezdolność do samodzielnego pełnienia ról społecznych żadną miarą nie sposób uznać za podstawę faktyczną orzeczenia w sprawie. Z tych też względów przedmiotowy wniosek zasadnie został oddalony, jako nieprzydatny dla ustalenia okoliczności prawnie doniosłych.

Brak też podstaw do uznania, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wynikająca z opinii biegłych jest niepełna bowiem Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony pominął prawidłowo zgłoszony przez pełnomocnika wnioskodawcy wniosek o dopuszczenie nadto dowodu z opinii biegłego psychologa.

Odnosząc się do powyższego zarzutu ponieść należy, że w istocie analiza akt sprawy prowadzi do konkluzji, iż Sąd Rejonowy nie zajął jednoznacznego stanowiska w przedmiocie wniosku pełnomocnika strony w tej materii. Co do meritum, zgłoszonego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa ani nie oddalono, ani nie uwzględniono, w uzasadnieniu wyroku powołując się wyłącznie na jego pominięcie. Wskazane okoliczności procesowe same przez się nie czynią jednak podniesionego w tej materii zarzutu apelacyjnego uzasadnionym.

Zgodnie z art. 162 k.p.c. strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. obejmuje zatem swym zakresem wszystkie uchybienia procesowe, a w tym i te, które miały wpływ na wynik sprawy, w tym również w zakresie postępowania dowodowego, gdy naruszenie przepisów postępowania znalazło wyraz w wydanym w tej materii postanowieniu (wyrok S.Apel. w Katowicach 27-05-2010 V ACa 597/09 LEX nr 686895). Jeżeli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (por. wyrok S.Apel. w Gdańsku 18-03-2013 V ACa 85/13 LEX nr 1353714).

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wobec niezajęcia przez Sąd stanowiska w zakresie wskazanego wniosku dowodowego, zastrzeżeń w rozumieniu art. 162 k.p.c. nie złożyła. Stwierdzić zatem należy, iż nie przysługuje jej prawo powoływania się na te uchybienia w postępowaniu apelacyjnym.

Wskazać ponadto należy, iż żaden z biegłych oceniających stan zdrowia wnioskodawcy nie wskazał medycznej potrzeby zajęcia stanowiska przez biegłego innej jeszcze specjalności. W szczególności, biegli nie widzieli żadnych przesłanek, świadczących o tym, iż ewentualna opinia biegłego psychologa przy niekwestionowanych rodzajowo schorzeniach psychicznych wnioskodawcy, mogłaby wpłynąć na ocenę występującego u wnioskodawcy stopnia niepełnosprawności.

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, Legalis).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 Legalis). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Z tych też względów uznać należy, że Sąd Rejonowy był zwolniony z przeprowadzenia wskazanego dowodu, jako zbędnego dla rozstrzygnięcia.

Chybionym jest również apelacyjny zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c. i niezasadne przyjęcie, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała okoliczność, że wnioskodawca w 2010 roku, został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, podczas gdy stan zdrowia powoda, w dacie wydania przez Zespół orzeczenia o lekkim stopniu niepełnosprawności, jeśli chodzi o występujące u niego schorzenia w postaci astmy oskrzelowej i zaburzenia adaptacyjne, nie uległ zmianie od momentu wcześniej wydanego w stosunku do niego orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w wydanych opiniach biegli wyjaśnili, że z uwagi na posiadane schorzenia wnioskodawca nie kwalifikuje się do przyznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Strona powodowa skorzystała z uprawnień procesowych i składała zastrzeżenia doprowadzając do wydania uzupełniających opinii ustnych. Na rozprawie biegli bezpośrednio odnosili się do uwag i niejasności sygnalizowanych przez skarżącego. Ten jednak nie zgadzając się z wnioskami końcowymi opinii – co wynika z treści apelacji - z uwagi na rzekomy brak uwzględnienia orzeczenia o umiarkowanym jego stopniu niepełnosprawności w 2010 r. i przyczyn tego stanu rzeczy, które w jego ocenie nadal nie uległy zmianie, w żaden sposób wniosków tych jednak nie kwestionował; nie domagał się także uzupełnienia opinii. Tym samym, polemizując z wnioskami opinii biegłych co do oceny stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, apelujący twierdzi bezpodstawnie, że poszczególne aspekty dotyczące stanu zdrowia B. K. w tym zakresie nadal nie zostały kategorycznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu biegli skrupulatnie odnieśli się do wszystkich występujących u wnioskodawcy schorzeń i szczegółowo uzasadnili brak podstaw do przyjęcia wyższego stopnia niepełnosprawności także w kontekście orzeczenia o niepełnosprawności z 2010 roku. Ponadto - co słusznie dostrzegł też Sąd Rejonowy i co podkreślali biegli odwołując się w opiniach bezpośrednio wyłącznie do treści ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych - wydane wówczas orzeczenie nie może mieć wpływu na obecną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy. Bezwzględnie bowiem postępowanie sądowe wszczęte odwołaniem od decyzji (...), choć niewątpliwie ma charakter rozpoznawczy, pełni przede wszystkim funkcję stricte kontrolną. Tym samym sprowadza się do

oceny zasadności rozstrzygnięcia dokonanego przez (...) w zakresie wyznaczonym przez treść zaskarżonej decyzji (por. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 roku, II UZ 51/99 OSNP 2000/15/601; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II UZ 1/11, LEX; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 roku, w sprawie o sygn. akt II UK 275/1111 LEX oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2013 roku, w sprawie o sygn. akt III AUa 940/12, LEX). W konsekwencji ocena stanu zdrowia dokonana w innej decyzji dotyczącej (co znamienne) również innego okresu, nie może determinować rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej, w której należało dokonać aktualnej oceny wszystkich przesłanek decydujących o stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy. Prawidłowość tej oceny – co podniesiono już wyżej - nie została przez odwołującego się pod względem merytorycznym podważona. Brak więc było podstaw do poczynienia w sprawie ustaleń zgodnych z oczekiwaniami wnioskodawcy i zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego - art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uchybienia w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego, jak i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz brak ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, nie jest uzasadniony.

Wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Orzekając wyłącznie w ten sposób Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z uwagi na brak oświadczenia, o którym mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, o ich nieopłaceniu ani w całości ani w części.